

Ara parlo jo!

L'ús del signe de la coma, tan facultatiu o discutible en alguns casos i tan imprescindible en d'altres, ens preocupa especialment en els diàlegs dels textos narratius, tal com potser el benevol lector habitual ja deu haver advertit, perquè en depenen tant l'entonació com el sentit de la frase i perquè, contràriament al que caldria esperar, els casos en què aquest ús és objecte d'una gran descurança són més que freqüents.

Generalment, tal com fèiem observar no fa gaires dies, aquesta descurança es resol en l'omissió de la coma en frases que, indubtablement, l'exigeixen, com és ara *Que n'ets, de ruc!* o *Però on és, ara?* Es tracta de construccions emfàtiques, molt pròpies de la llengua col·loquial, en què la coma indica una pausa molt marcada que determina l'entonació, que tant perilla d'ésser falsejada en boca d'actors poc segurs o no prou ben guiats. I en el primer exemple, d'altra banda, és la coma que justifica una duplicació de complements, *en (n')* i *de ruc*, que, sense aquesta coma (que fa que la segona representació del complement figuri en la frase com una aposició), el rigor sintàctic rebutjaria. Hi

ha certes frases, però, que també podem qualificar d'emfàtiques i pròpies de la llengua col·loquial, i per tant habituals en els diàlegs de contes i narracions, en què la coma és un element significatiu imprescindible, això és, la seva presència o la seva absència determinen que la frase tingui un significat o en tingui un altre. És el cas de construccions com *Ara parlo jo!* i *Ara parlo, jo!* La primera significa, evidentment, que sóc jo i no pas un altre qui en aquest moment té l'ús de la paraula, i la segona que allò que jo faig ara és precisament parlar i no una altra cosa (callar, escoltar, etc.). Dit altrament, els termes de la frase pròpiament emfàtics, que es vol fer ressaltar, són, respectivament, *jo* i *parlo*. I encara hi podríem afegir que el terme emfàtic podria ésser *ara*, cas en què escriuríem *Ara, parlo jo!*, amb què es vol significar clarament que és precisament ara (i no abans o després) quan faig ús de la paraula.

Notem que, com que el català és una llengua en què el subjecte del verb pot ésser sobreentès, en lloc de *Ara parlo jo!* i *Ara, parlo jo!* podríem dir *Ara parlo!* i *Ara, parlo!* Però és evident que no podríem suprimir el pronom (o qualsevol nom fent de subjecte) en *Ara parlo jo!* sense mutilar el significat de la frase.